

Odlišné stanovisko sudcu Milana Ľalíka

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde uplatňujem odlišné stanovisko k výroku 1 a 2 a k odôvodneniu nálezu vo veci sp. zn. PL. ÚS 12/2016, pretože (v stručnosti):

1. Návrh som nepovažoval za dostatočne kvalifikovaný – chýbala základná referenčná norma pre jeho meritórne posúdenie (čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy) – ale ani za dôvodný, pretože išlo o práva, ktorých sa bolo možné podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať iba v medziach zákonov. Táto inštitucionálna záruka nebola namietanou zákonnou úpravou vôbec vyprázdnená (ani dokonca obmedzená), keď podstata a zmysel podnikania členov komory reštaurátorov zostala zachovaná pri ústavne konformnej interpretácii dotknutých zákonných ustanovení, takže som nevidel podmienky pre zásah ústavného súdu, a preto jeho plénum nemalo návrhu ani v tejto časti vyhovieť.

2. Článok 13 ods. 4 ústavy bráni tomu, aby sa obmedzenie základného práva podnikať dotýkalo samotnej jeho podstaty a zmyslu, teda ako esenciálneho obsahu, a následne hodnotí, či sa napadnutá právna úprava nedotýka samotnej existencie tohto práva alebo skutočnej realizácie jeho základného obsahu; ak áno – to však preukázané nebolo, okrem chcenia väčšiny pléna, ktorá vystupovala ako advocatus diaboli – posudzuje sa prípustnosť zásahu do tohto práva ešte v rámci testu proporcionality, ku ktorému však už ani nedošlo (ďalšia chyba).

3. Svojvoľné je aj tvrdenie o nesúlade predmetnej právnej úpravy s čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože nerozlišuje jednak medzi zamestnancami v pracovnom pomere a zamestnancami v štátnej službe a jednak znehodnocuje inštitút „vylúčenia štátnych zamestnancov z novej predpojatosti“, ktorý je garantom nezávislého a nestranného rozhodovania kompetentných osôb v každom právnom štáte.

